

Et STORT hjerte

Alle mennesker har en historie. Nogle mere spændende end andre. Lisbeth Johansen har også én – og sikke en. Hendes historie er værd at lytte til, og hendes historie har gjort en forskel – ikke bare for hendes eget liv, men for et utal af børn – i Indien.

Af Anne Bente Volf

Hvad er lykke? For mange er det familie, sundhed, et godt job og et trygt sted at bo, men for 39-årige Lisbeth Johansen fra Hobro, er lykke noget helt andet.

Hun har rejst jorden rundt. Hun har haft et drømmejob med arbejdsplads i både København og London. En karriere, hvor hun kunne nå langt. Men da hun en dag satte sine fødder på indisk jord, og fik kontakt med indiske børn, var hendes hjerte solgt. Det var her, hun skulle finde lykken.

I dag – seks år senere – driver hun hjælpeordinationen LittleBigHelp, som hun selv har startet, og et stort antal indiske børn er i dag, kommet væk fra gaden, ud af kriminalitet, væk fra et misbrug og kommet i sunde omgivelser og ikke mindst i skole.

I 2012 blev Lisbeth Johansen kåret til Året Helt af Tryk Fonden og Jyllands Posten. En fornem pris og en pengepræmie på 100.000 kroner.

– Prisen betyder ikke så meget. Jeg er naturligvis stolt, men titlen siger mig ikke rigtigt noget. Pengene derimod, var en hjælp. Det gav LittleBigHelp muligheden for at hjælpe flere børn i Indien, fortæller Lisbeth Johansen,

da Magasinet X-Klusiv mødte hende forud for et af hendes foredrag i det danske land. I Vorgod-Barde nye forening Midt-Vest Event mødte omkring 90 mennesker op for at lytte og blive inspireret af historien.

Lisbeth Johansen var ikklædt en meget smuk lys kjole og et stort tørklæde om halsen. Farvestrålende. Smuk. Håret sat op og et par smukke øreringe i. I panden havde hun en traditionel rødlig bindi. Smukt. Og et smil bar hun, som det mest naturlige i verden.

– Jeg havde det hele. Jeg har rejst i det meste af verden – alene. Jeg havde et drømmejob, men jeg så alle mine veninder få kæresten og børn. Jeg tænkte, at det var ikke lige mig, men jeg følte jeg måtte gøre et eller andet for at ”føle mig normal”. Så jeg købte en lejlighed i hovedstaden og drev min coach virksomhed Advisa.dk. Så ”normalt” var det. – En ven sagde en dag til mig, at han var træt af at høre mig snakke om Indien og indiske gadebørn. Han sagde, jeg skulle tage af sted igen. Han stillede sin computer og sit dankort til rådighed. Han havde jo ret. Det var jo i virkeligheden det jeg brændte for.

Opstarten

– Jeg gjorde det. Ingen forstod det. Og slet ikke mine forældre – måske de i virkeligheden bare synes, at Indien er langt væk, lyder det med et smil.

Lisbeth gjorde det. Solgte alt hvad hun ejede og købte billetten – en enkelt billet.

– Det hele var nyt. En ny verden. Trygheden

hjemme var revet op. Jeg tog chancen og kastede mig ud i det.

Efter kort tid var Lisbeth indlogeret på et kloster i Himalaya bjergene og kastede sig ud i endnu en udfordring. Hun udførerede sig selv med at ”gå i stilhed” i tre uger. Ikke et ord måtte siges i 21 dage.

– Det var så smukt. Jeg var kun mig selv. Vi mennesker bruger så meget energi på at snakke. Stilheden kunne være sundt for alle. Det var det helt rigtige for mig. Har gjort det siden og gør det helt sikkert igen.

– Første gang jeg var i Indien mødte jeg nogle piger på et børnehjem. Dem blev jeg meget betaget af – og bekymret for. Vi havde en utrolig kemi, og jeg kunne mærke, at de gav mig noget. Da jeg rejste, spurgte de hvornår jeg kom tilbage, så det var der jeg begyndte. De her piger var utrolige. De levede af ingenting. Jeg vidste, det var dem, jeg skulle tilbage til – det var dem jeg skulle hjælpe, fortæller Lisbeth om hendes første hun arbejdede i Indien. Børn helt ned til 5 års alderen. Lever deres liv på gaden, fordi deres forældre ikke har råd til at forsørge dem. Der er også børn som tager valget og går hjemmefra grundet vold, trusler, og så er der de børn, som faktisk er født til et liv på gaden. Tilfælles har de et hårdt liv på gaden med stofmisbrug, kriminalitet og måske endda prostitution.

Tankerne gik gennem hovedet på hende, om hvordan hun kunne hjælpe de her børn. Hun kunne hjælpe dem fra dag til dag – bare ved at være der, men hun vidste, at det ville

„Der er meget at gøre endnu, vi har kun taget det første skridt.

kræve mere, hvis hun skulle hjælpe dem til et bedre liv - væk fra gaden.

- I begyndelsen samlede jeg penge ind hos familie og venner. Men så besluttede jeg mig for at starte en hjælpeorganisation. Sammen-satte en bestyrelse og fik navet LittleBigHelp blev registreret ved de danske myndigheder. På den måde var donationer fradragsberettiget.

- Men der skulle penge ind. Jeg kontaktede mine tidligere kollegaer på Hilton Copenhagen Airport og sammen fik vi arrangeret en auktion. Vi fik fat i nogle kendte ansigter som trækplaster og vi fik doneret mange fine ting. 175.000 kroner kom der ind på første velgørenhedsgalla. Året efter 375.000 og sidste år 680.000 kroner.

- Det er mange penge - fra at gå fra ingen penge til pludselig at have de muligheder alle de penge giver, var enormt glædeligt. Vi kunne virkelig komme i gang.

- Omtale i medierne skabte mere omtale og pludselig vidste folk, hvem jeg var og hvad LittleBigHelp stod for.

- 3 minutter i TV2-Nyhederne gav så meget. I dag er der i Indien alene 14 ansatte i organisationen og en dansk Programme Director Kristine Alsly Hansen.

LittleBigHelp har bygget og opført en skole for 135 børn. Vi er i fuld gang med opstarten

af et børnehjem for drenge og skal i gang med et projekt for piger i 2014.

Den 25. oktober er der igen en spændende Velgørenhedsgalla i kalenderen.

- Igen er det Hilton Copenhagen Airport som ligger rammer til og Kasper Nielsen fra auktionshuset Bruun-Rasmussen, der træder til. Masser af kendte ansigter hjælper os på vej. Det er blevet til en årlig fest, hvor man mærker kærligheden, overskuddet og viljen til at hjælpe. Jeg er så privilegeret. Jeg har været så heldig. Alle de mennesker, der har fået øje på LittleBigHelp og som vil hjælpe os med at hjælpe. Det gør en forskel.

Frivillig med hjertet

Lisbeth tjener ikke en krone på sit hjælpearbejde. Det er frivilligt - lige fra hjertet. Fordi det føles rigtigt.

- Jeg har taget en uddannelse som yogalærer og så driver jeg der ud over min coach virksomhed Advisa.dk. Dette gør jeg både i Indien og Danmark. Det er det, jeg lever af. Når Lisbeth er hjemme i Danmark holder hun gerne foredrag om projektet. Om hendes liv. Hun fortæller gerne sin historie.

- Jeg har en enorm glæde over de alle børn, der er i mit liv. De giver mig mere end de aner. Vi giver bare det vi kan.

- Nogle gange skal der ikke så meget til for at glæde et barn. En skål mad. Eller en tur i biografen.

Lisbeth tog en dag en børneflokk med i biografen. De havde aldrig fået popcorn før. De fik et Happy Meal på Mc. Donalds - også noget de ikke var vant til. Den glæde de fik i øjnene over så små ting, det er det, der giver det hele mening for mig, lyder det fra Lisbeth.

- Den enkelte dag ændrer ikke deres liv, men det giver dem en oplevelse. Efterfølgende kom en af drengene sagde, "It has been the best day in my life!"

- Der er meget at gøre endnu. Vi har kun taget det første skridt. Disse børn har brug for hjælp, og vi kan hjælpe dem til et bedre liv, siger Lisbeth.

Hvis man vil vide mere - eller donere til organisationen, er hjemmesiden

www.littlebighelp.com